

Tato práce se zabývá vývojem právního postavení lužickosrbské menšiny ve státních útvarech, jichž byla Lužice součástí.

Práce je rozdělena na dvě části. První část je členěna chronologicky na kapitoly popisující příslušné dějinné etapy. Zvláštností je kapitola 1 (období od příchodu Slovanů do doby Napoleonské), která není zdaleka vyčerpávající, popisuje převážně státoprávní vývoj lužického území. Takový úvod jsem považoval za vhodný, avšak jádrem mé diplomové práce je moderní historie. Domnívám se, že právní postavení národnostních menšin lze souvisle pozorovat až od doby rozvoje novodobého nacionalismu v 19. století. Kapitoly následující popisují právní regulaci v příslušných obdobích vztahující se k Lužickým Srbům zhruba podle odvětví (ústavněprávní postavení menšiny, školství, kultura, používání lužickosrbské řeči ve veřejné oblasti, případně též konfesněprávní otázky atd.). Na konci každé kapitoly stručně popisují vývoj politické reprezentace Lužických Srbů a vývoj česko-lužických vztahů. Z pochopitelných důvodů nemá takové členění kapitola 8 (Třetí říše). Zvláštní pozornost jsem věnoval v kapitolách 4 a 7 (období po světových válkách) snahám o připojení Lužice k Československu, které byly překvapivě silnější na straně lužické než u československé politické reprezentace. V příslušných kapitolách též popisují obecně historické skutečnosti s mimořádným významem pro lužickosrbský národ, jakými byla např. právě nacistická perzekuce nebo extenzivní hnědouhelná těžba v NDR, okrajově zmiňují též demografická fakta.

Část druhá se zabývá mezinárodními a evropskými aspekty postavení Lužických Srbů. V kapitole 1 se pokouším nalézt odpověď na otázku, zda má lužickosrbský národ právo na sebeurčení. Kapitola 2 pak popisuje vývoj mezinárodněprávního postavení národnostních menšin z pohledu Lužických Srbů. Kapitola 3 pak zmiňuje možnosti ochrany národnostních menšin v Evropské unii.